

Книга Йоїла і лаодикійська церква адвентистів сьомого дня — номер двадцять три

Jeff Pippenger
2026-01-04

Номер двадцять три

У статті двадцять другій я написав: «Тоді, в одинадцятому розділі, родовід вибраного народу представлено десятьма іменами від Сима до Аврама. Одинадцятий розділ — це оповідь про Вавилонську вежу, але також і родовід вибраного народу, що постає в особі Авраама. Одинадцятий розділ представляє вибраний народ, який мав увійти в потрібний завіт із Богом. Третім і останнім кроком була жертва Ісаака в двадцять другому розділі. Розділ „одинадцятий“ — це початок-альфа, а розділ „двадцять другий“ — кінець-омега. Віра, потрібна, щоб почути Божий голос у значенні імен, нічим не відрізняється від віри, потрібної, щоб почути Його голос у нумерації Його Слова».

Одинадцятий розділ подає завіт Каїна і завіт Авеля. Протягом років ми неодноразово показували, що пророчі риси Вавилонської вежі являють собою фальшивий завіт. Після потопу відбулася зміна диспенсацій: до потопу поклоніння відбувалося біля брами Едему, а після потопу поклоніння мало звершуватися біля жертовника. Жертвник мав конкретні біблійні вимоги. Його потрібно було зводити з природного каменю, без будь-якого людського обтісування чи тесання каменю. Це мало бути камінь на камені, без розчину.

Метою вежі було здобути для прибічників Німрода ім'я, що виражає їхній характер. У цій вежі ми бачимо, як люди намагаються спастися самі й звеличують себе як богів небесних. Вежа є символом церкви, яка думає, що може спастися сама, і що її слід піднести, як це роблять десять царів у Псалмі 83, коли вони підносять голову папства під час злого союзу, описаного в біблійному пророцтві, що відбувається за недільного закону.

Пісня або псалом Асафа. Не мовчи, Боже; не будь безмовним і не залишайся спокійним, Боже. Бо ось вороги Твої галасують, і ті, що ненавидять Тебе, підняли голову. Псалми 83:1, 2.

Світ щойно було знищено Ноївим потопом, і причиною, через яку Бог визначив закриття випробувального часу для допотопного світу, було те, що людські помисли стали безнастанно злими. Біблія говорить про єдність різними способами, один із яких — бачити «око в око». Хіба підуть двоє разом, якщо не згодні?

Благаю ж вас, браття, іменем Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і щоб не було між вами поділів; але щоб ви були цілковито з'єднані в одному розумі та в одній думці. 1 Коринтян 1:10.

Коли Бог змішав мови під час суду над царством Німрода, це вказує, що до цього змішання вони були всі в єдності і, отже, були однієї й тієї ж природи, а цією природою була релігія, заснована на людських ділах — на відміну від тих, що у тому самому розділі представлені Авраамом. Сим був вірним мужем за часів Німрода. Історики вказують на Сима як на того, хто вбив Німрода, могутнього бунтівника перед Господом. Проте й без припущень істориків суть не змінюється: Сим — людина Завіту, що веде свій рід від Ноя, людини Завіту, який веде свій рід від Сифа, іншої людини Завіту, що ввійшла в історію Завіту, щоб замінити свого брата Авеля, ще одну людину Завіту, який був прямим нащадком Адама.

Одинадцятий розділ книги Буття — це велика боротьба між Христом і Сатаною в контексті завіту життя і завіту смерті. Німрод постає як той «могутній мисливець перед Господом», бо він представляє церкву з багатьма послідовниками. Аврам, через Сима, представляє церкву, що має лише небагатьох послідовників. Сим був чоловіком завіту, коли Німрод будував свою вежу, але два завіти в одинадцятому розділі представлені не Симом і Німродом, а Німродом і Авраамом. Павло чітко окреслює цей пророчий принцип.

Бо цей Мелхіседек, цар Салему, священник Бога Всевишнього, який зустрів Авраама, коли той повертався з розгрому царів, і благословив його; якому й Авраам дав десятку частку з усього; по-перше, ім'я його тлумачиться як Цар праведності, а потім також Цар Салему, тобто Цар миру; без батька, без матері, без родоводу, не маючи ні початку днів, ні кінця життя, але уподібнений Синові Божому, перебуває священником повіки. Тож розважте, яким великим був цей муж, що навіть патріарх Авраам дав йому десятку частку зі здобичі.

І воістину ті з синів Левія, що приймають священничий уряд, мають заповідь за Законом брати десятини з народу, тобто зі своїх братів, хоч вони походять із стегон Авраама:

Але той, чий родовід не виводиться від них, прийняв десятину від Авраама і благословив того, хто мав обітницю. І без жодного заперечення менший благословляється більшим. І тут смертні люди приймають десятини; а там їх приймає той, про кого засвідчено, що він живе. І, так би мовити, Левій також, що приймає десятини, сплатив десятину в Авраамі. Бо він ще був у стегнах свого батька, коли Мелхіседек зустрів його. Євреям 7:1-10.

У темі Мелхіседека є чимало теперішньої істини, але я лише зазначаю, що Павло прямо навчає, що пророчі ознаки людей завіту — а під цим я маю на увазі чоловіків і жінок у натхненному свідченні, чиє свідчення в Писанні позначає віху в пророчій лінії Божого завіту з людством. Павло навчає, що Мелхіседек, який жив до того, як на Сінаї було встановлено левітське священство, а відтак більш як за чотириста років до появи левітського священства, прийняв десятину від Левія. Щоб належати до левітського священства, треба було бути левітом, який міг довести своє кровне походження від Левія. Мелхіседек не міг показати, що він походить з роду Левія, бо Левій ще не народився.

Пророча лінія, що представляє Божий завіт з Адамом і Євою, насправді складається з двох завітів. Перший — завіт життя з простим випробуванням. Після падіння та невдалого

випробування наступний завіт передбачав кров ягняти, щоб забезпечити одягом. Далі був Божий завіт з людством, представлений веселкою, Ноем і поклонінням на жертovníку. Потім — одинадцятий розділ Буття, де почався Божий завіт із вибраним народом, який називатимуть євреями. У кожній з тих історій біблійні персонажі є чоловіками або жінками завіту.

В одинадцятому розділі Буття викладено початок завіту життя з вибраним народом, і це викладено саме там, де Німрод встановлює завіт смерті, що символізують цегла й розчин, які були підробкою неотесаних каменів і відсутності розчину, які символізував жертovníк. Сестра Вайт повідомляє, що жертovníк символізує Христа; отже, релігія Німрода, яка є фальшивою релігією, представляє фальшивого Христа.

І сказали вони один одному: Ходімо, наробімо цегли та добре її випалимо. І була в них цегла замість каменю, а земляна смола — замість розчину. Буття 11:3.

І якщо ти захочеш зробити Мені жертovníк із каменю, не будуй його з тесаного каменю; бо якщо піднімеш на нього своє знаряддя, то оскверниш його. Вихід 20:25.

Нам загрожує змішання святого й буденного. Святий вогонь від Бога має використовуватися в наших зусиллях. Справжній жертovníк — Христос; справжній вогонь — Святий Дух. Це наше натхнення. Лише коли Святий Дух веде й скеровує людину, вона є надійним порадником. Якщо ми відвернемося від Бога і від Його обраних, щоб звертатися до чужих жертovníків, ми отримаємо відповідь відповідно до наших учинків. Вибрані послання, книга 3, 300.

Серед інших істин, один із уроків, які пророчо виводяться з одинадцятого розділу Буття, полягає в тому, що він є початком пророчої лінії. Потоп за днів Ноя знаменує пророче розділення. Коли Ной вийшов із ковчега, мав бути новий спосіб поклоніння, і спосіб поклоніння завжди породжує два класи поклонників, як це показано в історії Каїна й Авеля. Одинадцятий розділ Буття — це новий світ, із початковою історією, яка стає фундаментом історії кінця, коли Божий завітний народ останніх днів кличе робітників одинадцятої години вийти з Вавилону під час кризи недільного закону. Німрод — людина гріха під час кризи недільного закону, а Сим, який є Авраамом, — муж Божий у тій самій кризі. Розсіяння і змішання мов одинадцятого розділу Буття почалося невдовзі після того, як Ной вийшов із ковчега. Тема одинадцятого розділу — два завіти, і розповідь досягає завершення, коли третій крок Авраамового завіту викладено в двадцять другому розділі.

Одинадцятий розділ — це альфа-історія лінії Авраама, яка досягає омега-історії у двадцять другому розділі. Початкова розповідь про Вавилон Німрода і завершальна розповідь про жертвоприношення Ісаака обидві представляють остаточний суд над людством. Лінія починається від вежі Німрода і простягається до жертвоприношення Ісаака, і ця лінія завершується двома протилежними жертвоприношеннями. Жертвоприношення Німрода отримує Божий виконавчий суд, а суд Авраама отримує Боже благословення. Німрод — альфа одинадцятого розділу, а Авраам — омега двадцять другого розділу. Омега завжди більша — щонайменше у двадцять два рази згідно з єврейським алфавітом, — і сила,

виявлена у змішанні мов і розсіянні народів по всій землі, була далеко перевищена силою хреста. Вежа Німрода символізує Вежі-близнюки 9/11, а жертвоприношення Ісаака символізує недільний закон.

Лінія завіту з вибраним народом починається символом числа одинадцяти і закінчується символом числа двадцяти двох. Ця лінія завершується закриттям випробувального часу в альфа-історії Німрода, а також в омега-історії Авраама. Сама історія Німрода й Авраама викладена в першій книзі Біблії і подана в контексті подолання наслідків дуже недавнього спустошення, спричиненого Ноевим потопом. У першій книзі Біблії ілюстрація двох завітів дає два свідки, які засвідчують закриття випробувального часу в лінії від одинадцятого розділу до двадцять другого розділу.

Неправедний хай ще чинить неправду; і нечистий хай ще занечищається; а праведний хай ще чинить правду; і святий хай ще освячується. Об'явлення 22:11.

Німрод і досі є несправедливим і нечистим, а Авраам і досі праведний і святий, як це зазначено в альфі Буття 11–22, а також в омезі Об'явлення 22:11. Безпосередньо перед закінченням випробувального часу у вірші 10 проголошується не запечатувати слова пророцтва цієї книги. Безпосередньо перед закінченням випробувального часу в наступному ж вірші має бути пророцтво в Об'явленні, з якого слід зняти печать. Через два вірші після одинадцятого Христос дає ключ, щоб зняти печать із того пророцтва.

І каже мені: Не запечатууй слів пророцтва цієї книги, бо час близький. Неправедний хай ще чинить неправду; і нечистий хай ще опоганюється; і праведний хай ще чинить правду; і святий хай ще освячується. І ось, Я скоро приходжу; і нагорода Моя зі Мною, щоб віддати кожному згідно з його ділами.

Я — Альфа й Омега, початок і кінець, перший і останній. Об'явлення 22:10-13.

Двадцять другий розділ є омега-розділом усієї Біблії, а ключем до відкриття запечатаного пророцтва в Об'явленні є принцип, який Христос виокремив понад усі інші у першому розділі Об'явлення. Перший розділ — це перша літера єврейського алфавіту, а двадцять другий — остання. У віршах з дев'ятого по одинадцятий першого розділу Іван представляється й називає Христа Альфою й Омегою.

Я, Іван, брат ваш і співучасник у скорботі, і в царстві та терпінні Ісуса Христа, був на острові, що зветься Патмос, через Боже Слово та свідчення Ісуса Христа. Я був у Дусі в день Господній і почув позаду себе гучний голос, мов сурми, що казав: Я — Альфа й Омега, Перший і Останній; і: Що ти бачиш, напиши в книгу та пошли це до семи церков, що в Азії: до Ефесу, і до Смирни, і до Пергаму, і до Тіятири, і до Сардиса, і до Філадельфії, і до Лаодикії. Об'явлення 1:9-11.

В одинадцятому вірші Іван перебуває на Патмосі, але в дванадцятому вірші він обертається, і відтоді перебуває в небесному святилищі. Отже, у віршах 9/11 ми знаходимо свідчення Івана, яке називає Ісуса Альфою й Омегою, чим Ісус уже назвав себе у восьмому вірші:

Я є Альфа й Омега, початок і кінець, каже Господь, який є, і який був, і який має прийти, Всемогутній. Об'явлення 1:8.

У восьмому вірші Іван записує те, що почув, як Христос говорив про Себе. У віршах з дев'ятого по одинадцятий говорить сам Іван про себе. Це становить двох свідків у перших одинадцяти віршах, які засвідчують, що Христос є Альфою й Омегою. Вірші з дев'ятого по одинадцятий становлять окрему смислову одиницю. Хоч вони пов'язані з усім розділом, у цих віршах Іван говорить про себе; натомість у віршах з четвертого по восьмий Іван говорить від імені Божества до Його церков. Четвертий вірш починає смислову одиницю, яка завершується у восьмому вірші. Про це свідчить вступна характеристика Христа — Того, Хто був, є і має прийти, — яка подається у четвертому вірші й повторюється у восьмому.

Іван — семи церквам, що в Азії: благодать вам і мир від Того, Хто є, і Хто був, і Хто гряде; і від семи духів, що перед престолом Його; і від Ісуса Христа, свідка вірного, первородженого з мертвих і володаря царів землі. Йому, що полюбив нас і омив нас від наших гріхів Своєю кров'ю, і вчинив нас царями та священниками Богові та Отцеві Своему; Йому слава і влада на віки вічні. Амінь. Ось, Він іде з хмарами; і побачить Його кожне око, і ті, що прокололи Його; і будуть ридати через Нього всі племена землі. Так, амінь.

Я Альфа й Омега, початок і кінець, каже Господь, який є, який був і який має прийти, Всемогутній. Об'явлення 1:4-8.

Перші три вірші першого розділу представляють Одкровення Ісуса Христа, яке розкривається безпосередньо перед завершенням періоду випробування, бо третій вірш каже: "час близький". Вислів "час близький" тотожний формулюванню десятого вірша двадцять другого розділу: "не запечатує слів пророцтва книги цієї, бо час близький". Пророцтво, що розкрито, — це Одкровення Ісуса Христа.

Четвертий вірш розпочинає зняття печатей і починається свідченням Івана: «Я, Іван». А у восьмому вірші Себе називає Сам Христос. Людський свідок — у першому з п'яти віршів, а божественний — наприкінці. Четвертий вірш називає Небесного Отця Тим, Хто «є, і Хто був, і Хто має прийти». Восьмий вірш називає Христа Тим, Хто «є, і Хто був, і Хто має прийти».

Ключ до розпечатання Об'явлення Ісуса Христа — це принцип Альфи й Омеги. Як Перший і Останній, Христос присутній у теперішньому, хоча Він був у минулому й буде в майбутньому. Той факт, що Ісус і Отець обидва є Богом, який був, є і ще прийде, є ще одним представленням Христа як Альфи й Омеги. Він — Альфа й Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець, і Він був на початку й буде в кінці. «Ключі» царства, дані церкві в Кесарії Филиповій, — це також «ключ», покладений на плече Еліякіма в Ісаї 22:22. Альфа книги Об'явлення — перший розділ, а омега — двадцять другий, тож у розділах Об'явлення ми знаходимо всю єврейську абетку. Тринадцятий розділ символізує бунт Сполучених Штатів, а відтак і світу. Перший розділ представляє Христа як Альфу й Омегу, а двадцять другий

стверджує ту саму істину, але у зв'язку з розпечатанням, згаданим у першому розділі. Перший, тринадцятий і двадцять другий розділи представляють три єврейські літери, які разом утворюють слово «істина».

У двадцять третьому розділі Євангелія від Матвія Ісус виголошує вісім «горе» проти фарисеїв і садукеев. В останньому вірші двадцять другого розділу сперечання Христа з прискіпливими юдеями завершилося загадкою Давида, загадкою, яку можна розв'язати лише якщо розумієш принцип Альфи й Омеги.

Коли фарисеї зібралися разом, Ісус запитав їх, кажучи: Що ви думаєте про Христа? Чий він син?

Кажуть Йому: Син Давидів.

Він каже їм: Як же Давид Духом називає його Господом, говорячи: «Господь сказав Господеві моему: Сядь праворуч мене, доки не покладу ворогів твоїх підніжком ніг твоїх»? Якщо ж Давид називає його Господом, то як він йому син?

І ніхто не міг відповісти йому й слова, і від того дня ніхто вже не наважувався більше ставити йому запитань. Матвій 22:41–46.

Висновок двадцять другого розділу визначає віху історії завіту. Єремія також торкається цієї лінії істини:

Слово, що прийшло до Єремії від Господа: Стань у брамі Господнього дому і проголоси там це слово, та скажи: Слухайте слово Господнє, усі ви з Юди, що входите цими брамами, щоб поклонитися Господу. Так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїля: виправте свої дороги та свої вчинки, і Я дам вам жити в цьому місці. Не покладайтеся на неправдиві слова, кажучи: Храм Господній, Храм Господній, Храм Господній — оце!

Бо якщо ви справді виправите свої шляхи та діла; якщо ви справедливо вершитимете суд між людиною та її ближнім; якщо не утискатимете чужинця, сироту й вдову, і не проливатимете невинної крові в цьому місці, і не ходитимете за іншими богами собі на шкоду, тоді Я оселю вас у цьому місці, на землі, яку Я дав вашим батькам, навіки-віків. Ось ви покладаєтеся на брехливі слова, що не приносять користі. Хіба будете ви красти, убивати, чинити перелюб, клястися неправдиво, кадити Ваалові й ходити за іншими богами, яких ви не знаєте, а потім приходити та ставати переді Мною в цьому домі, який названо Моїм ім'ям, і казати: Нас визволено, щоб чинити всі ці мерзоти?

Чи став у ваших очах цей дім, що називається Моїм Ім'ям, вертепом розбійників? Ось, Я Сам це бачив, говорить Господь. Але підійдіть тепер до Мого місця, що було у Шіло, де Я спочатку поставив Моє Ім'я, і подивіться, що Я вчинив з ним через беззаконня Мого народу Ізраїля.

А тепер, за те, що ви вчинили всі ці діла, говорить Господь, і Я промовляв до вас, встаючи рано та говорячи, але ви не слухали; і Я кликав вас, але ви не відповідали. Тому Я вчиню з цим домом, який названо Моїм Ім'ям, на який ви покладаєте надію, і з місцем, яке Я дав вам і вашим батькам, так, як Я вчинив із Шіло. І Я відкину вас від

Мого обличчя, як відкинув усіх ваших братів, усе потомство Єфрема. Тому не молися за цей народ, не піднось за них ані волання, ані молитви, і не заступайся переді Мною, бо Я не почую тебе. Єремії 7:1-16.

Єремії було сказано не молитися за стародавній Ізраїль, бо вони досягли точки неповернення, як і юдеї наприкінці двадцять другого розділу, що сперечалися. Коли Мойсей (людина завіту) зіткнувся з Божим рішенням знищити обраний народ завіту, Мойсей заступився молитвою. У сьомому розділі Єремії сказано не молитися за той самий народ завіту. Пророча історія Сіло визначається як доказ «рядок за рядком» того, що Бог відкидає обраний народ завіту, коли їхній гріх досягає невинної межі, як це висловлено в одному вірші.

Ефраїм приліпився до ідолів: залиште його. Осія 4:17.

В історії завіту момент, коли Бог припиняє Свої завітні взаємини, є конкретною віхою. Відкидання звіту Ісуса Навина та Халева, що позначило десяте випробування, є ще одним прикладом. Єремії також сказано не молитися за цей народ кількома розділами пізніше.

Отже, не молися за цей народ і не піднось за них ані волання, ані молитви, бо Я не почую їх у час, коли вони кликатимуть до Мене через свою біду. Єремія 11:14.

У сьомому розділі виплювання лаодикійців під час недільного закону, як це представлено символікою Шілоаха, вказує на те, що Він «зробить» у близькому майбутньому.

Тому Я вчиню з цим домом, що називається Моїм Ім'ям, на який ви уповаєте, і з місцем, яке Я дав вам та вашим батькам, так, як учинив із Сіло. І відкину вас від лиця Мого, як відкинув усіх ваших братів, усе потомство Єфрема. Тому не молися за цей народ, не піднось за них ні крику, ні молитви, і не заступайся переді Мною, бо Я не почую тебе. Єремія 7:14-16.

У одинадцятому розділі наказ не молитися стосується страху, який охопить лаодикійців, коли вони опиняться в часі скорботи, який настане після недільного закону. Страх, який вони переживають, вписаний у історію їхнього відкидання завіту.

Почуйте слова цього завіту, і промов до мужів Юди та до мешканців Єрусалима; А ти скажи їм,

Так говорить Господь Бог Ізраїля;

Проклятий той чоловік, який не слухається слів цього завіту, які я заповідав вашим батькам у день, коли вивів їх із землі Єгипетської, із залізної печі, кажучи: Слухайтесь мого голосу й виконуйте їх згідно з усім, що я наказую вам; і будете ви моїм народом, а я буду вашим Богом; щоб я виконав клятву, якою я присягнув вашим батькам, дати їм землю, що тече молоком і медом, як це сьогодні.

Тоді відповів я і сказав: Нехай буде так, Господи. Тоді Господь сказав мені,

Проголоси всі ці слова в містах Юди та на вулицях Єрусалима, кажучи: Слухайте слова цього заповіту і виконуйте їх. Бо я наполегливо застерігав ваших батьків у день, коли вивів їх із землі Єгипетської, аж до цього дня, встаючи рано й застерігаючи, кажучи: Слухайте мого голосу. Та вони не послухали й не нахилили свого вуха, але ходили кожен за впертістю свого злого серця; тому я наведу на них усі слова цього заповіту, який я наказав їм чинити; але вони їх не виконали.

І сказав мені Господь: Знайдено змову серед мужів Юди та серед жителів Єрусалима. Вони повернулися до беззаконь своїх предків, які не захотіли слухати мої слова, і пішли за іншими богами, щоб служити їм: дім Ізраїля і дім Юди порушили мій заповіт, який я уклав з їхніми батьками.

Тому так говорить Господь: Ось, Я наведу на них лихо, від якого вони не зможуть утекти; і хоч вони волатимуть до Мене, Я не вислухаю їх. Тоді підуть міста Юди та мешканці Єрусалима й волатимуть до богів, яким вони кадять; але ті зовсім не врятують їх у час їхньої біди. Бо за числом твоїх міст були твої боги, Юдо; і за числом вулиць Єрусалима ви поставили жертовники тій ганьбі, навіть жертовники, щоб кадити Ваалові.

Отже, не молися за цей народ і не піднось за них ні голосу, ні молитви, бо Я не почую їх тоді, коли вони кликатимуть до Мене через свою біду. Єремії 11:1-14.

Воскресіння кандидатів до числа ста сорока чотирьох тисяч згадане в книзі Об'явлення 11:11; а їх остаточне зібрання згадане в книзі пророка Ісаї 11:11; а зовнішня лінія дракона, звіра та лжепророка згадана в книзі пророка Даниїла 11:11; суд за недільним законом над куколем згаданий у книзі пророка Єзекїїля 11:11, а покарання та страх, що приходять на нерозумних дів, згадані в книзі пророка Єремії 11:11.

Наказ не молитися за цей народ є віхою в останніх віршах двадцять другого розділу Євангелія від Матвія, а двадцять третій розділ виголошує вісім «горе» над адвентизмом. Двадцять третій розділ — це або 22 жовтня 1844 року, або недільний закон. Обидві ті віхи є здійсненням шлюбу, а шлюб — між нареченою і чоловіком, які стають одним тілом. Подружнє єднання означає спокуту, або «at-one-ment». Людину створено за образом Божим, і Він створив чоловіка і жінку. Їхнє потомство представлене двадцятьма трьома хромосомами від чоловіка і двадцятьма трьома від жінки. Разом їхні сорок шість хромосом становлять храм. Кожна людина є храмом, бо хіба не знаєте, що ви — храм Господній?

Консуммація шлюбу, коли двоє стають одним, є поєднанням двох храмів із двадцяти трьох, щоб утворити один храм із сорока шести. Христос — той, хто будує храм, і Він будує Свою церкву як жіночий храм, що має з'єднатися з Його чоловічим храмом. З'єднання відбувається тоді, коли людський храм поєднується з Божественним у Святому Святих Божого храму. «Двадцять три» — символ запечатання ста сорока чотирьох тисяч, і ця праця почалася наприкінці пророцтва на дві тисячі триста років. Матвія 23 — це вирок проти лаодикійських адвентистів сьомого дня, які є підробкою ста сорока чотирьох тисяч.

Сто сорок чотири тисячі є восьмими, що походять від семи, і вони — ті, хто воскресають на восьмий день, і вони — вісім душ на ковчезі Ноя, вони — вісім нащадків Сета, а печать на

їхніх чолах була прообразно представлена обрізанням, яке звершували на восьмий день. Вони — священики, яких помазують на служіння на восьмий день, а проголошення восьми «горе» щодо адвентизму в двадцять третьому розділі — це проголошення проти фальшивої вісімки.

Виголошенню горя нерозумним дівам передує запечатування Божого народу в останньому вірші двадцять другого розділу. Двадцять другий розділ відповідає двадцять другому розділу Буття, адже перша книга Старого Заповіту є прообразом першої книги Нового Заповіту. У серцевині пророчого ряду Євангелія від Матвія з одинадцятого по двадцять другий розділ, що охоплює дванадцять розділів, шостим із цих дванадцяти є шістнадцятий розділ, де ім'я Симона Бар-Йони було змінено на Петро.

І Я також кажу тобі: ти — Петро, і на цій скелі Я збудую Мою церкву; і ворота пекла не здолають її. Матвія 16:18.

У Євангелії від Матвія в розділах з одинадцятого по двадцять другий є 459 віршів. Середнім є сімнадцятий вірш шістнадцятого розділу, але цей вірш не можна відокремлювати від вісімнадцятого й дев'ятнадцятого, бо вони становлять одне висловлювання.

Ісус відповів і сказав йому: Блаженний ти, Симоне, сину Йони, бо не плоть і кров відкрили це тобі, але мій Отець, що на небі. І я також кажу тобі: ти Петро, і на цій скелі я збудую мою церкву; і брами аду не здолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного; і що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі; і що ти розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небі. Матвій 16:17–19.

Сам центр розділів з одинадцятого по двадцять другий є основоположним завітним твердженням для християнства. У цьому висловлюванні ім'я Симона змінюється на Петра, що, якщо застосувати числові позиції, які має кожна літера англійської абетки (наприклад, «а» — один, а «z» — двадцять шість), дає: «р» — 16, «е» — 5, «t» — 20, ще одна «е» — 5 і «r» — 18. Коли перемножити $16 \times 5 \times 20 \times 5 \times 18$, виходить 144 000, і згадка про зміну імені Петра, символ завітних відносин, міститься в розділі 16, вірші 18, і перша літера імені Peter — число 16, а остання — число 18. Усе це в центрі дванадцяти розділів, що починаються символом числа одинадцять і закінчуються символом числа двадцять два.

Та лінія також міститься в книзі Буття, у розділах з одинадцятого по двадцять другий, і в цій лінії налічується 305 віршів, що визначає сімнадцятий розділ і одинадцятий вірш як центр тієї лінії. Ця лінія з дванадцяти розділів першої книги Старого Заповіту визначає завіт з Авраамом і являє собою альфа-лінію, яка сходиться з омега-лінією в тих самих розділах першої книги Нового Заповіту. Центр омега-лінії в Євангелії від Матвія є найвищою точкою завітних стосунків ста сорока чотирьох тисяч, які є знаком завіту, що підноситься під час недільного закону. Центральний вірш лінії книги Буття визначає не лише центральний вірш, але й другий, або середній, щабель потрійного завіту з Авраамом, а також не менш істотно — знак завіту.

І ви обріжете крайню плоть вашу; і це буде знаком завіту між мною і вами. Буття 17:11.

Ми продовжимо їх у наступній статті.

Тоді, коли він змітав бруд і сміття, фальшиві коштовності та підроблені монети, усе піднялося й, мов хмара, вилетіло через вікно, і вітер поніс їх геть. У метушні я на мить заплющив очі; коли їх розплющив, усе сміття щезло. Коштовності, діаманти, золоті й срібні монети лежали рясно розсипані по всій кімнаті.

Потім він поставив на стіл скриньку, набагато більшу й гарнішу за попередню, і жменями збирав коштовності, діаманти, монети та кидав їх у скриньку, доки не лишилося жодного, хоча деякі з діамантів були не більші за вістря шпильки.

Тоді він закликав мене: «Прийди і подивись».

«Я зазирнув у скриньку, але мої очі засліпило це видовище. Вони сяли вдесятеро яскравіше, ніж раніше. Я думав, що їх стерло піском під ногами тих лихих людей, які розсипали їх і втоптали в порох. Вони були розкладені в скриньці в прекрасному порядку, кожен на своєму місці, без жодних видимих зусиль з боку чоловіка, який кидав їх туди. Я вигукнув від великої радості, і від того вигуку прокинувся». Ранні твори, 83.

«Ви відсуваєте пришестя Господнє занадто далеко. Я бачив, що пізній дощ прийде так само [раптово, як] опівнічний клич і з удесятереною силою». Спалдінг і Маган, 5.

І в усіх справах мудрості та розуму, про які цар питав їх, він знаходив їх у десять разів кращими за всіх чарівників і астрологів, що були в усьому його царстві. Даниїла 1:20.